

Sárdi Fülöp A Jamaica (Jamaïque) Hajó Fedélzetén

Ez én vagyok a matróztársaimmal a Jamaïque fedélzetén. Jobbról a második vagyok, aki úgy félig támaszkodom a hajókorlátra.

Egyszer a munkaközvetítő irodában azt mondták nekem, hogy van egy állás, akarok-e menni soutier-nak. Azt sem tudtam, mi az a soutier, de mindenre azt mondtam, hogy igen. És akkor adott nekem egy papirost, ami a kikötőbe szólt a Jamaïque nevű hajóra, oda kerestek legénységet. Bementem a hajóra, és mondták, igen, a soutier, nagyon jó, hol van a holmija? Mondom, nincs itt a holmim. Azt mondták, gyorsan hozza el, mert három óra múlva indul a hajó. Visszamentem a lakásomba, ahol senki nem volt éppen, írtam egy pár sort, hogy au revoir, és elmentem soutier-nak. Szénhordó, azt jelenti a soutier, a pincéből hordani kellett a szenet a fűtőnek a kazánhoz. A munka úgy volt, hogy négy óra szolgálat, nyolc óra pihenés, és mindig kellett tizenöt perccel előtte ébreszteni a következő szolgálatot, és öt perccel a szolgálat átvétele előtt csöngettek a hajón haranggal, és akkor mindenkinek el kellett foglalnia a helyét. Én olyan szolgálatban voltam, ahol egyetlen fehér ember voltam. A többiek szenegáliak, illetve marokkóiak voltak. Mikor föleszméltem, hogy kinn vagyok a tengeren, akkor megtudtam, hogy a hajón van egy ötezer tonnás hűtő, és tele van fagyasztott félmarhákkal, amit Argentínából hoznak, és viszik a németeknek. És mellénk állt egy német hadihajó kint a nyílt tengeren, és átlóttek egy drótkötelet, rá kellett akasztani valamit, és láttam, hogy így húzzák át. A parancs volt, hogy hova menjen a hajó. Mert addig a kapitány se tudta. S akkor kisült, hogy német megszállt területre vitte a hajó a marhákat Bordeaux-ba. Francia felségjelzés volt a hajón, de kollaboráns francia volt. Megérkeztünk Bordeaux-ba, és az első nappalon -- mert éjszaka érkeztünk -- mindenkit lefényképeztek, és adtak horogkeresztes igazolványt a legénységnek, hogy azok mehetnek a földre. Név szerint szólították be a pasasokat, és amikor ott álltam, vártam, hogy szólítsanak, egyszerre kidugja egy német a fejét, és azt mondja, Steiner [nagyon németesen kiejtve]! Én azt hittem, hogy elájulok. Tíz perc múlva megvolt a horogkeresztes, fényképes igazolvány. A szolgálati társaim, a négerek, szabotázst

csináltak, és engem is be akartak vonni ebbe. Bementünk a frigóba, és a tengerbe dobáltuk a félmarhákat, hogy ne jusson a németeknek. Én is vittem a hátamon, és egymás után nagyon szorgalmasan dobáltam a tengerbe, hogy ne legyen nekik marhájuk.